

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 230.528 van 17 maart 2015
in de zaak A. 211.898/XIV-35.527

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

tegen :

X

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mieke Van den Broeck
kantoor houdend te 1210 Brussel
Haachtsesteenweg 55
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 maart 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 118.472 van 6 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.384 van 31 maart 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 januari 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anneleen De Meu, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 26 september 2013 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van verweerder een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing tot oplegging van een inreisverbod voor drie jaar.

Verweerder stelt op 22 oktober 2013 tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de beslissingen van 26 september 2013 met een arrest van 6 februari 2014. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van de richtlijnconforme interpretatie.

De verzoekende partij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte de toepassing van artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet verengt tot de gevallen waarin een beslissing aan een vreemdeling wordt betekend die op het ogenblik van de kennisgeving van die beslissing reeds op grond van een eerdere beslissing wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 6 mei 2009 ‘houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie’ teneinde de vreemdelingenwet aan te passen aan het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008, waarin wordt overwogen dat het denkbaar is “dat de wetgever, om de termijn voor de indiening van een beroep te

beoordelen, ermee rekening houdt dat de persoon die het instelt het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel die zo kort mogelijk moet zijn”. In navolging van dit arrest had de wetgever de bedoeling de beroepstermijn voor vreemdelingen ten aanzien van wie een vrijheidsberovende maatregel is genomen te beperken tot 15 dagen, hetgeen uitdrukkelijk blijkt uit de voorbereidende werken bij de voornoemde wet van 6 mei 2009. Dat in artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet sprake is van de “vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats”, doet volgens de verzoekende partij geen afbreuk aan het feit dat blijkens de samenlezing van het voornoemde arrest van het Grondwettelijk Hof en de parlementaire voorbereiding blijkt dat de verkorte beroepstermijn van 15 dagen geldt voor elke vreemdeling aan wie een vrijheidsberovende maatregel wordt opgelegd.

De verzoekende partij vervolgt dat de noodzaak om een vrijheidsberovende maatregel zo kort mogelijk te houden uitdrukkelijk is vermeld in artikel 16 van richtlijn 2008/115/EG ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ (hierna: richtlijn 2008/115) en in de voorafgaande overwegingen bij die richtlijn. De verkorte beroepstermijn is noodzakelijk om de hechtenis van de betrokken vreemdeling zo kort mogelijk te houden, nu de beslissing tot vasthouding een uitvoeringsmaatregel is van het bevel om het grondgebied te verlaten. Om de beslissing tot vasthouding zelf succesvol te kunnen bestrijden en zo een einde te stellen aan de vrijheidsberoving, zal het voor de vreemdeling in beginsel noodzakelijk zijn om de onregelmatigheid van de aan de vrijheidsberoving ten grondslag liggende administratieve maatregel aan te tonen. Volgens de verzoekende partij heeft de vreemdeling er dus alle belang bij dat binnen een korte termijn uitspraak wordt gedaan over zijn beroep tot nietigverklaring. De verzoekende partij verwijst daartoe nog naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 65/2012 van 16 mei 2012, waaruit blijkt dat de duur van de in de vreemdelingenwet bepaalde vrijheidsberovende maatregelen zo kort mogelijk moet worden gehouden, en naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Beoordeling

5. Artikel 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Uit deze bewoordingen blijkt dat de beroepstermijn in principe dertig dagen bedraagt. Bij wijze van uitzondering bedraagt de beroepstermijn vijftien dagen indien het beroep wordt ingediend door een vreemdeling die op het ogenblik van de kennisgeving het voorwerp uitmaakt van een welbepaalde vrijheidsberovende maatregel, met name “een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering”. Deze uitzondering slaat dus enkel op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving reeds worden vastgehouden op basis van een andere beslissing. De bewoordingen van de wet zijn duidelijk en vergen geen nadere interpretatie. Er kan dan ook geen afbreuk aan worden gedaan door de door de verzoekende partij aangehaalde vermelding in de parlementaire voorbereiding. Bovendien gelden uitzonderingen strikt. Derhalve mag de uitzondering van de verkorte beroepstermijn niet worden uitgebreid tot de vreemdeling die bij de kennisgeving van een beslissing nog niet is vastgehouden doch pas van zijn vrijheid wordt beroofd bij de kennisgeving van die beslissing zelf.

In het door de verzoekende partij aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 wordt enkel overwogen dat een kortere beroepstermijn denkbaar is voor een vreemdeling die van zijn vrijheid is beroofd.

Het eveneens door de verzoekende partij aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 65/2012 van 16 mei 2012 heeft blijkens de erin opgenomen weergave van de feiten betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de vreemdeling ter kennis werd gebracht op het ogenblik dat hij reeds van zijn vrijheid was beroofd ingevolge voorafgaande beslissingen. Uitgaande van die hypothese, heeft het Grondwettelijk Hof het niet zonder redelijke verantwoording geacht dat voor een persoon die van zijn vrijheid is beroofd een kortere beroepstermijn geldt dan voor een persoon die niet van zijn vrijheid is beroofd met toepassing van de desbetreffende artikelen van de vreemdelingenwet. In dit arrest wordt echter niet gesteld en er kan niet uit worden afgeleid dat een verkorte beroepstermijn ook geldt voor een persoon die slechts aan een vrijheidsberovende maatregel wordt onderworpen bij de kennisgeving van de beslissing tot verwijdering.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

6. Waar de verzoekende partij een interpretatie van artikel 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet in de zin van artikel 16 van richtlijn 2008/115 vraagt voor wat betreft de (zo kort mogelijke) duur van de vrijheidsberoving, moet worden herhaald dat de duidelijke tekst van artikel 39/57, § 1 van die wet niet voor interpretatie vatbaar is. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat artikel 16 van richtlijn 2008/115 enkel betrekking heeft op de “omstandigheden van bewaring” en dat artikel 15 van die richtlijn slechts betrekking heeft op de duur van de vrijheidsberoving zelf doch niet op de beroepstermijn.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

7. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien maart tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,

kamervoorzitter,

Daniël Moons,

staatsraad,

Carlo Adams,

staatsraad,

met bijstand van

Johan Pas,

griffier.

De griffier

Johan Pas

De voorzitter

Geert Debersaques